

**Discursul Ministrului Integrării Europene, Hildegard Puwak, intitulat „România și
Uniunea Europeană”
-27 martie 2002-**

Domnilor Președinți, Domnule Academician, Domnule Director, Domnule Ministru, onorata asistentă, împreună cu colegul meu, domnul ministru Puscas, vom încerca astăzi, să prezentăm o serie de probleme din activitatea Guvernului, din activitatea noastră, legate de pregătirea României în vederea dobândirii calitatii de Stat Membru al Uniunii Europene. Vom împărtăși această expunere. Mai voi ocupa în prima parte mai mult de procesul de pregătire a aderării, lăsându-l pe domnul ministru Puscas să se refere la partea de negocieri și la angajamentele pe care România și le asumă, ca reflectare de fapt a proceselor interne de reformă.

Îmi propun să vorbesc despre cinci lucruri, despre România în momentul actual, Consiliul European de la Barcelona și legăturile noastre cu deciziile acestuia, câteva repere ale acțiunii guvernamentale, informații privind acquis-ul și Convenția privind Viitorul Europei.

Ne găsim cu doi ani înaintea extinderii din anul 2004, extindere de o amploare extraordinară și de o importanță cu totul specială prin caracteristici deosebite pe care, de data aceasta, procesul extinderii le aduce cu sine.

Dăți-mi voie să trec foarte repede în revistă câteva repere temporare ale procesului, începând cu 1990. Știu cu toții că integrarea în structurile europene este unul din primele puncte înscrise în proclamația de la Timișoara, preluată apoi în programele politice, fiind, poate, singurul obiectiv post-decembrist care, în orice perioadă, indiferent de configurația politică, putere sau opoziție, a întrunit consensul forțelor politice. Cred că, pe de o parte, acest lucru dă sustenabilitate procesului de pregătire într-o țară în tranziție cu foarte multe probleme, iar pe de altă parte, conferă continuitate procesului de pregătire. Indiferent de dimensiunea performanțelor în procesul de pregătire într-o perioadă sau alta de guvernare, trebuie să admitem că, începând cu 1990, acest proces a avansat ca dinamică și sperăm să îl consolidăm în anii care au mai rămas până devenim membri ai Uniunii Europene.

Apoi vine anul 1993, cu semnarea Acordului de Asocieră, intrarea în vigoare a acestuia în 1995 și prima expresie politică a consensului prin Declarația de la Snagov care, de altfel, a și însoțit cererea de aderarea a României la Uniunea Europeană. România era a treia țară care solicita intrarea cu statutul de membru în Uniunea Europeană, între țările din Europa Centrală și de Est.

1996 - un alt moment important al procesului de pregătire, constând în evaluarea pe care Comisia Europeană a făcut-o pe baza unui chestionar de câteva mii de pagini, pe fiecare secvență, fiecare tip de activitate, fiecare obiectiv. După această evaluare, România ocupa locul 4 între țările candidate ca nivel de pregătire pe acest drum, nu scurt, nici simplu, al pregătirii pentru a face față criteriilor pe care fiecare Stat Membru trebuie să le îndeplinească.

1997 – cu Agenda 2000 care jaloneaza procesul pregatirii. Începând cu 1997, am dat rapoartele de evaluare ale tarilor candidate care au constituit repere ale actiunii politice si guvernamentale.

Anul 2000 este al doilea moment de consens politic, urmare a elaborarii strategiei de dezvoltare pe termen mediu, nu numai între fortele politice, dar si cu partenerii sociali. Încep negocierile României cu Uniunea Europeana si, ne gasim acum, în 2001, într-o etapa de mare intensitate a pregatirilor, cu o dinamica accelerata. Va voi vorbi si despre un program pe care guvernul l-a adoptat în luna ianuarie, pornind tocmai de la nevoia consolidarii si a accelerarii ritmului de pregatire.

Suntem cu doi ani înainte de data anuntata pentru prima extindere din Europa Centrala si de Est, si de aici apare întrebarea: În ce constau diferentele fata de celelalte aderari? Ma voi sprijini pe câteva aprecieri care a fost înscrise într-un studiu al Comisiei Europene, facut public anul trecut si în care Comisia Europeana încearca sa evidentieze aceste schimbari. În acest studiu se spune în anul 1980, în cele trei tari sudice, este vorba de Grecia, Spania si Portugalia, exista o economie de piata cu componenta privata. Cele 10 tari candidate din Europa Centrala si de Est au început tranzitia la economia de piata de-abia în 1990, cu ponderi ale sectorului privat, departe de notiunea de economie de piata functionala.

Diferente de venit între membri si candidati.

În 1980, PIB-ul mediu pe locuitor reprezenta pentru cele trei tari de referinta 66% din nivelul atins în cele noua State Membre ale Uniunii Europene la vremea respectiva. Astazi, în tarile candidate, în 1998, PIB-ul pe locuitor reprezenta numai 35 % din nivelul atins de cele 15 State Membre ale Uniunii Europene. Din acest punct de vedere, integrarea statelor candidate va conduce la o diminuare a PIB-ului mediu pe locuitor din Uniunea Europeana, cu aproximativ 15 %.

Potentialul de migrare a fortei de munca dupa aderare .

Exista aprecieri contradictorii, în sensul ca autoritati comunitare fac legatura cu frontierele pe care statele de referinta le aveau la momentul respectiv. Cu siguranta ca acum, noile tari membre vor avea granite comune mult mai lungi decât în situatia extinderilor anterioare, ceea ce creeaza anumite temeri, întrucât exista o pendulare în jurul granitelor; exista si ipoteza fluxurilor migratorii, infirmata însa de numeroase institute de cercetare. Aceste aprecieri au fost facute publice chiar în manifestari internationale, de catre oameni politici si reprezentanti ai unor institute de cercetare, care neaga faptul ca aceste fluxuri nete de forta de munca ce vor urma extinderii ar avea dimensiuni care sa-i îngrijoreze pe cetatenii Statelor Membre.

În ceea ce priveste **agricultura**, acest studiu remarca faptul ca în cele zece tari, 8 % din Produsul Intern Brut rezulta din agricultura, 17 % ocupa totalul fortei de munca. Ceea ce este de luat în seama sunt diferentele enorme de productivitate si randamentele în raport si cu cele trei state de referinta de la extinderea din perioada 1981-1986, dar si prin comparatie cu ceea ce se întâmpla astazi în acest domeniu in Statele Membre.

Referitor la progresele din perioada de tranzitie stimulate de pregatirile pentru integrarea europeana, iata, exista o prima legatura între tranzitie si pregatirile pentru integrarea europeana. Am fost întotdeauna printre cei care au sustinut ideea ca, practic nu exista doua procese, unul al tranzitiei si altul al pregatirii pentru integrarea europeana. Ele se

suprapun si urmeaza modelul pentru care s-a optat politic în România, modelul european. În asa fel încât pregătirea pentru aderare si progresele înregistrate în perioada de tranzitie au condus la efecte pe plan macroeconomic, evidentiata pentru tarile candidate prin alocarile mai eficiente ale resurselor, prin cresteri de productivitate, prin ajutoarele pentru agricultura, posibilitati de dezvoltare rurala, prin reorientarea fluxurilor de investitii, perspective de convergenta economica relativ bune pentru majoritatea tarilor candidate din Europa Centrala si de Est care vor adera în 2004.

În ceea ce priveste o alta caracteristica a momentului actual în plan european, vreau sa invoc câteva puncte de vedere exprimate de diferite institute, sau fundatii sau asociatii, din zona neguvernamentala care au prezentat recent la Paris trei scenarii ale extinderii: Un scenariu privind aderarea în 2004, considerat un *scenariu de tentatie birocratica*. Conform acestui scenariu, la momentul actual nu exista suficienta inovare în ceea ce privesc institutiile comunitare; prin acest mod se va pastra tendinta birocratica de realizare a unei extinderi similare celor care au fost realizate anterior. Unul din riscurile acestui scenariu este crearea unui blocaj institutional. Nu s-a identificat, în prezent, o solutie viabila pentru gestionarea problemelor 27, 30 sau câti membri vor exista în urmatoarele decenii, având în vedere ca extinderea din 2004 este vazuta ca un proces dinamic, un singur proces care are mai multe etape. Un alt risc este aparitia unui conflict major între scenariul tentatiei birocratice si aspiratiile democratice în Uniunea Europeana. De asemenea, exista riscul respingerii de către opinia publica. Cercetatorii au luat în considerare ceea ce s-a întâmplat în Irlanda, dezbaterile în cadrul acestui seminar au mers chiar mai departe, încercând sa gaseasca o solutie respingerii de catre opinia publica prin avansarea ideii unor referendumuri europene în care fiecare Stat Membru sa aiba un vot, fiecare cetatean sa aiba un vot, si, în felul acesta, totul sa fie cuantificat într-o alta modalitate, pentru a nu crea blocaje în procesul extinderii, asa cum exista temerea ca prin neratificarea Tratatului de la Nisa s-ar putea întâmpla.

Cel de al doilea scenariu, *iluză pragmatică*, se refera la aderarea la Uniunea Europeana si constructia politica a zonei euro înca din 2002. Acesta ia în considerare promisiunile facute de Uniunea Europeana tarilor candidate în ultimii ani, sprijinul pentru a avansa si în zona Uniunii Economice si Monetare, continuitatea în zona euro care creeaza probleme prin faptul ca nu toate Statele Membre au optat pentru a fi incluse în aceasta. Apare marea problema: Cum sa armonizam interesele cetatenilor din acest spatiu european? Reprezentantii Marii Britanii au explicat retinerea fata de zona euro prin faptul ca responsabilitatile nu sunt clar definite. Responsabilitatea fata de cetatenii care ratifica, accepta, care își manifesta, poate, optiunea pentru zona euro pe de o parte, pe de alta apare întrebarea: Daca ceva se întâmpla pe piata monetara, cui îi revine responsabilitatea? Îi revine Bancii de la Frankfurt, autoritatilor nationale?

Care sunt riscurile acestui scenariu?

Riscul de derapaj catre primul scenariu si riscurile care provin din incompatibilitatea sau nesuprapunerea totala între organizarea institutionala în zone euro si Uniunea Europeana. Pot sa apara chiar si dificultati pentru institutiile comunitare existente.

Cel de al treilea scenariu este cel de *responsabilitate istorica*, ce, în opinia unor cercetatori, ar trebui sa amâne toate aderarile pentru anul 2007, pe baza unui *big bang*, exceptând Turcia.

Exista argumente pro si contra. Eu cred ca o tara care nu este suficient de bine pregatita în interior ar resimti foarte puternic efectele pe care le va avea pe pietele prin faptul ca nu va putea face fata fortelor concurentiale.

Acum doua saptamâni s-a încheiat Consiliul European de la Barcelona, prilej cu care a fost analizat procesul de tranzitie în tarile candidate. Concluziile prezentate au aratat ca în ultimul deceniu, perspectiva aderarii la Uniunea Europeana a contribuit la ireversibilitatea si credibilitatea reformelor din tarile candidate. Argumentele în plan economic sunt indiscutabil cresterea eficientei, flexibilitatea economica, productivitatea, stabilizarea macroeconomica, masurile de reforma structurala. Procesul de tranzitie la o economie de piata este destul de avansat în majoritatea tarilor candidate iar încheierea sa o preconditie a îndeplinirii criteriilor economice de aderare; sau facut progrese în reformarea structurilor economice; beneficiile si progresele deja realizate, asteptate si ca expectatii vor contribui la rate mai mare ale cresterii economice.

Care sunt aspectele negative constatate la Barcelona pentru tarile candidate si care trebuie sa fie în atentia noastra pentru a corela politicile economice?

În tot ceea ce face Consiliul Economic si Financiar, ca institutie de specialitate, trebuie sa fie luate în seama în documentele pe care noi le elaboram ca documente programatice. Puteti observa pe grafic aspectele negative care tin de privatizare si restructurarea care se desfasoara cu dinamici nu tocmai multumitoare în energie, transport, utilitati, telecomunicatii. Iata o caracteristica pentru toate tarile candidate, care, cu siguranta ca se reflecta în politicile lor guvernamentale. Si România se ancoreaza în aceeasi paleta de probleme pe care, pe de o parte, Comunitatea le impune prin politicile economice si prin toate documentele de politica economica la care trebuie sa ne raportam. As exemplifica doar Programul Economic de Pre-aderare – ieri a fost lansarea editiei pentru anul 2002 – în care aceasta secventa de micro-economie la care se refera privatizarea si restructurarea vor avea o detaliere si o abordare mult mai profunda decât în varianta de anul trecut al Programului Economic de Pre-aderare.

Productivitatile sunt cu mult sub media Uniunii Europene, datorita tehnologiei insuficiente sau învechite, capitalul fizic si uman mai putin dezvoltat, structura pe sectoare a economiilor, cheltuielile relativ scazute pentru cercetare, lipsa unor politici de inovare referitoare la sectorul privat. Acestea sunt probleme ale caror abordare o gasiti si în Planul de Actiune al Guvernului pentru perioada 2001-2004 si care, prin adresabilitatea, prin masurile pe care le propunem, ne va apropia, spre sfârșitul acestui an, de nivelul de îndeplinire al criteriilor economiei de piata functionale.

În ceea ce priveste piata muncii, este nevoie de o crestere a ratelor de ocupare si de solutionarea problemelor somajului pentru ca strategia de la Lisabona, care ataca guvernarea europeana si pe secventa sociala, aduce în prim planul evolutiei pe termen mediu si lung, diminuarea si daca e posibil, eliminarea somajului.

Unde ne gasim în materie de sustinere a dezvoltarii?

Va voi arata un grafic privind evolutia PIB-ului pentru tarile candidate, încercând sa evidentiez perioada în care celelalte tari din Europa Centrala si de Est au reusit sa avanseze foarte puternic în plan economic, în planul restructurarii, în asa fel încât multe dintre ele au criteriul economiei de piata functionale realizat si performante mai multe în planul PIB-ului pe locuitor. PIB-ul nu este criteriu de aderare dar ofera informatia necesara cu privire la sustenabilitatea cresterii si a modernizarii.

Puteti observa pe acest grafic, între 1993 si anul 2002, dinamicile de crestere ale PIB-ului, modificarile în anul curent fata de anul anterior si veti observa ritmuri foarte mari de crestere în cazul tarilor care fac parte din primul val al aderarii. România a avut cresterea PIB-ului în anul 2000, 1,6 %.

Puteti vedea ritmurile de crestere în 2002, pentru tarile candidate, cresterile minimale, 2,9% în Italia, cresterea maximala 10,6% în Irlanda; anul 2001 plaseaza România într-o pozitie foarte buna: cresterea economica de 5,3% fata de alte tari, 3,5%, Cehia, Estonia 5,2%, Ungaria, 3,8% Slovenia 3,7%, Polonia 1,8%. Trebuie sa încercam sa corectam deficitul de performante economice din anii 1997, 1998, 1999.

În ceea ce priveste politica economica, preocuparea principala a guvernului este avans în plan economic pentru obtinerea unei evaluari cât mai favorabile în planul criteriilor economice în Raportul pentru anul 2002 care va fi facut public în octombrie.

Revin la Consiliul European de la Barcelona si la cele doua probleme principale: coordonarea masurilor de politica economica si impulsionearea procesului de reforma economica.

Ce sarcini revin statelor candidate? Continuarea reformelor structurale pentru ca acestea sunt considerate, desi impresionante, înca incomplete. De asemenea, economiile de piata trebuie sa functioneze potrivit functionabilitatii si viabilitatii economiilor Statelor Membre. În planul fortei de munca si a celui financiar, o atentie speciala trebuie acordata industriilor de retea deoarece sa tind sa devina arii prioritare de actiune.

Pentru ca veniti din zona educatiei, formarii profesionale, cercetarii si inovarii, dati-mi voie sa mentionez obiectivele pe care le-a evidentiat Consiliul European de la Barcelona în acest domeniu.

Trebuie accelerat ritmul de tranzitie la o economie bazata pe cunoastere. Este necesara cresterea nivelului investitiilor în sistemul educational peste cele 5 % din PIB-ul alocat în perioada 1995-2000.

Statele cu situatia cea mai buna care se reflecta în calitatea locurilor de munca sunt Finlanda, Suedia si Danemarca, urmate la o oarecare distanta de Germania, Franta si Marea Britanie. Este esentiala recuperarea ecartului fata de Statele Unite ale Americii si Japonia în ceea ce priveste procentul din PIB investit în activitatile de cercetare si dezvoltare. În timp ce investitiile guvernamentale sunt la un nivel acceptabil, ecartul se datoreaza lipsei de investitii în cercetare din partea sectorului privat. Acum doua-trei saptamâni, a avut loc în aceasta sala o alta dezbatere referitoare la guvernarea europeana în care am încercat sa evidentiem diferentele de performanta între spatiul european si alte regiuni ale lumii, în principal Statele Unite.

Ce facem noi? Ce face guvernul având responsabilitatea identificării și coordonării măsurilor necesare pentru a asigura progresul României și gradul de pregătire necesar îndeplinirii criteriilor politice, economice, care ne mai apropie de statutul nostru de viitor membru?

În primul rând, acțiunea noastră este clar înscrisă în documentele următoare: Programul de Guvernare pentru perioada 2001-2004, Planul de Acțiuni pe perioada 2001-2004, particularizat în fiecare an. Am luat în considerare în elaborarea acestor documente observațiile din Rapoartele Comisiei și recomandările pe care Comisia Europeană le-a făcut României și altor țări candidate. Am pornit de la propriile obiective politice, ne-am corelat cu ceea ce societatea în ansamblu și partenerii sociali doresc. În felul acesta, evaluând documentele noastre, am ajuns în luna decembrie în fața Parlamentului să prezentăm un program de măsuri pentru intensificarea și accelerarea pregătirilor în vederea aderării la Uniunea Europeană, în perioada ianuarie-mai 2002.

Va voi prezenta, în cele ce urmează, o parte dintre lucrurile comune menționate în rapoartele de țară pe care Comisia Europeană le-a elaborat pentru țările candidate pe anul 2001 și care reprezintă, de fapt, oglinda eforturilor naționale și angajamentelor realizate pe parcursul unui an.

În aceste rapoarte, se menționează îndeplinirea criteriilor politice de către toate țările candidate. Pentru cele mai multe țări din Europa Centrală și de Est, acestea se referă, ca recomandări care trebuie luate în considerare de guvernele respective, la reforma administrației publice, reforma justiției, lupta împotriva corupției, reforma Poliției.

Ce se spune la criteriile economice?

Țările candidate satisfac în măsura diferențiată criteriile economice de aderare. Astfel, Cipru și Malta au o economie de piață funcțională care ar trebui să fie în măsura să facă față forțelor concurențiale în interiorul Uniunii Europene. Cehia, Estonia, Letonia, Lituania, Polonia, Slovacia, Slovenia și Ungaria au o economie de piață funcțională care ar putea face față presiunii concurențiale și forțelor pieței din UE, cu condiția continuării, completării sau pastrării ritmului actual al reformelor;

Pentru România și Bulgaria se menționează: România a făcut progrese în procesul de edificare a unei economii de piață funcționale și, chiar dacă pe termen mediu nu va fi capabilă să facă față presiunii concurențiale și forțelor pieței din Uniunea Europeană, măsurile luate îi vor permite dezvoltarea acestei capacități în viitor, cu condiția menținerii ritmului reformei economice la care s-a angajat.

Apoi sunt precizate o serie de aspecte referitoare la acquis-ul comunitar. Tabelul de față ne arată că nu numai România se găsește în situația în care anumite aspecte ale reformei trebuie continuate prin măsuri mai consistente și de continuitate care să conducă în final la rezultate mai bune. Tabelul demonstrează faptul că reforma administrației publice se regăsește menționată ca aspect negativ în România, Bulgaria, Cehia, Estonia, Letonia, Lituania, Slovacia și Slovenia. Exemplificarea poate continua, dacă mă refer la independența puterii judecătorești și la reforma sistemului judiciar, la situația romilor care apare în șapte din cele 12 țări; problema minorităților nu apare la România, în timp ce este constată ca fiind un aspect negativ în cazul Estoniei, Letoniei și Lituaniei. Aceste rapoarte sunt pentru noi și o sursă de comparație în sens pozitiv, pentru a identifica măsurile aplicate de țările care au obținut rezultate mai bune.

Primele evaluari ale anului 2002 au fost realizate în cea mai mare parte pe baza informatiilor si monitorizarilor din anul 2001, de catre diferitele grupe de specialisti care au vizitat ministerele, Ministerul Integrarii Europene, Comitetul de Monitorizare, Subcomitetele de Monitorizare, Comitetele de Asociere, Subcomitete de Asociere si alte forme ale dialogului cu Uniunea Europeana.

Care au fost precizarile Consiliului de Asociere care evalueaza modul în care o tara candidata respecta obligatiile asumate prin Acordul de Asociere, desfasurat cu trei saptamâni în urma?

La criteriile politice, Consiliul a salutat ameliorarea considerabila a procesului de decizie, înregistrata de la începutul anului trecut, notând ca mai exista înca domenii în care acesta ar trebui îmbunatatit. A fost apreciat progresul considerabil înregistrat de România în ceea ce priveste reforma sistemului judiciar. A fost observat faptul ca legislatia aflata în etapele premergatoare adoptarii va oferi baza necesara întaririi profesionalismului fortelor de Politie, notându-se totodata ca în ambele domenii sunt necesare reforme suplimentare. Consiliul de Asociere a încurajat România sa urmareasca activ reforma strategica a administratiei publice, precum si implementarea initiativelor anticoruptie. De asemenea, a fost salutata adoptarea strategiei nationale pentru protectia copilului, ca etapa semnificativa în dezvoltarea unei politici coerente.

La criteriile economice, au fost precizate urmatoarele aspecte: ameliorarea continua a performantei macroeconomice românești, evolutia României pe calea stabilirii unei economii de piata functionale, necesitatea continuarii schimbarilor structurale, nevoia de ameliorare a disciplinei financiare a întreprinderilor; au fost salutate recente acorduri cu Banca Mondiala si remarcate progresele realizate de România în alinierea legislatiei sale la acquis-ul comunitar.

Va voi prezenta în cele ce urmeaza Planul de Masuri pentru intensificarea si accelerarea pregatirilor în vederea aderarii României la Uniunea Europeana, elaborat în colaborare cu ministerele, dar as începe prin a descrie pe scurt constructia institutionala începând cu anul 2001.

Pâna în anul 2001, preocuparile de coordonare a procesului de pregatire a integrarii s-au realizat în cadrul unui departament subordonat, la început, primului ministru; acesta functiona în structura guvernamentala, iar mai apoi, în cadrul Ministerului Afacerilor Externe. O data cu formarea noului guvern, am considerat ca este nevoie de o structura mult mai puternica pentru coordonarea acestui proces a carui complexitate a crescut foarte mult dupa ce s-au deschis negocierile cu Uniunea Europeana. În acest sens, a fost creat Ministerul Integrarii Europene în care functioneaza trei departamente: al negocierilor, departamentul de programe strategice si asistenta financiara si cel care se ocupa de armonizarea legislatiei cu acquis-ul comunitar.

În fiecare minister exista câte un departament pentru integrare europeana condus de un secretar de stat. Secretarii de stat, alaturi de conducerea Ministerului Integrarii Europene, sub conducerea mea, formeaza un Consiliul Interministerial în care discutam problemele

tehnice privind elaborarea documentelor strategice, a metodologiilor. Aceasta forma transversala este complementata de delegatiile sectoriale de care o sa va vorbeasca dl. Ministru Puscas si, în felul acesta, credem ca, împreuna cu directiile de integrare europeana de la Consiliile judetene si de la prefecturi, am creat o structura cu legaturi în plan central, judetean, în asa fel încât si informatia sa poata fi transmisa, dar si masurile sa fie urmarite pentru a fi aplicate acolo, deoarece procesul de pregatire se desfasoara la nivelul judetelor, localitatilor, la nivelul fiecarui cetatean.

Revin la Programul de Masuri pentru intensificarea pregatirilor în vederea aderarii la Uniunea Europeana.

Dupa trimiterea tuturor documentelor de pozitie la Bruxelles, la începutul lunii decembrie, am urmarit sa identificam pentru fiecare dintre institutiile implicate în procesul de pregatire, masurile care se impun, pentru ca, de la o perioada la alta, de la o conferinta de aderare la alta, sa putem arata progrese astfel încât dinamica deschiderii si închiderii capitolelor sa se accelereze.

Am înscris în prima parte a acestui program obligatiile pe care le mai avem pentru a trece la etapa a doua a îndeplinirii Acordului de Asociere, pentru ca, nu numai România, ci chiar si Statele Membre manifesta fie încălcari, fie unele întârzieri în procesul de punere în aplicare a diferitelor documente strategice.

Consiliul de Asociere remarca faptul ca majoritatea barierelor în îndeplinirea corecta a Acordului de Asociere au fost eliminate. Cele mai multe dintre acestea tineau de politica comerciala. Apoi, am identificat în acest program, conditiile obligatorii pe care trebuie sa le îndeplinim pâna la pre-evaluarea criteriului economic de aderare.

De ce este important si de ce am construit aceasta parte a raportului? Pentru ca, sigur, criteriul economic de aderare suna foarte frumos, dar, este rezultatul îndeplinirii unor subcriterii, legate de stabilitatea macroeconomica, sustenabilitatea finantelor publice, de sistemul judiciar, eliminarea barierelor la intrarea si la iesirea din tara, dezvoltarea corespunzatoare a sectorului financiar, de toate aceste aspecte pe care le avem în vedere în Planul de Actiuni pentru perioada 2001-2004.

Dupa aceea, am facut pentru fiecare din capitolele de negociere o evaluare a stadiului la 1 ianuarie 2002. Credem ca punerea în aplicare a acestui program, adoptat si de Parlament, ne va aduce o evaluare pozitiva în luna octombrie în raportul pe anul 2002.

Ce facem în prezent?

În prezent a început etapa de actualizare a documentelor programatice, a documentelor strategice: Programul National de Aderare al României, Programul National de Armonizare Legislativa, Programul Economic de Pre-aderare, strategii, politici sectoriale, politici industriale. Fiecare este un document de câteva sute de pagini prin care noi încercam sa aratam progresele în fiecare domeniu. Este un efort realizat cu participarea colegilor nostri din celelalte ministere si speram ca, prin calitatea documentelor pe care le prezentam, sa convingem Comisia Europeana de capacitatea noastra de a face fata cerintelor pe care fiecare tara candidata trebuie sa le îndeplineasca.

În ceea ce priveste acquis-ul comunitar, un alt element care conditioneaza evaluarea si avansul în pregatiri, vreau sa va spun ca, datorita Institutului European din România si

datorita unui mecanism pe care l-am imaginat în anul 2001 si l-am pus în aplicare, România a reusit sa avanseze de pe ultimul loc între tarile candidate dupa numarul de pagini traduse, pe locul patru. La sfârșitul lunii decembrie, erau traduse 62.000 de pagini de Jurnal Oficial, si 8000 de pagini revizuite. Procesul de revizuire continua. Totusi, am început cu un numar foarte mic de pagini, 15.000 în martie 2001, si am reusit, pâna la sfârșitul anului, sa ajungem la aceasta performanta de 62.000 de pagini traduse. As vrea sa profit acum de aceasta ocazie pentru a multumi Institutului European, domnului director, cercetatorilor, expertilor, specialistilor care lucreaza aici si care fac, într-adevar, o munca care, în fond, reprezinta o conditie a aderarii la Uniunea Europeana.

Ultimul subiect pe care îl voi aborda: dezbaterea despre Viitorul Europei, etapa în care se doreste ca aceasta Conventie a Viitorului Europei sa dea credibilitate procesului extinderii. Nu sunt cuvintele mele, sunt ale Presedintelui Conventiei, dl. Valérie Giscard d'Esting, care spunea ca, prin deschiderea, la 28 februarie anul acesta a Conventiei, se intra într-o lunga etapa a istoriei europene, în care procesul de extindere va dobândi credibilitate prin reforma institutiilor, prin delimitarea noilor competente, prin tot ceea ce Conventia își propune.

Vazând foarte muti tineri în sala, as vrea sa spun doar ca aceasta Conventie a adultilor în care fiecare tara candidata, Consiliul Economic si Social, Comitetul Regiunilor au transmis reprezentanti ca delegatii nationale, aceasta Conventie va fi dublata de o Conventie a tinerilor, în care fiecare membru al delegatiilor nationale va fi secondat de un tânar. Pâna în iulie 2003, Conventia tinerilor trebuie sa produca un document care va fi înaintat Conferintei Interguvernamentale, pentru ca, asa cum afirma la reuniunea de deschidere Presedintele d'Esting, *vrem sa auzim vocea tinerilor si vocea cetatenilor din tarile candidate.*

As vrea sa închei spunând ca, din multele discutii pe care le-am avut în tara, cu diferite grupuri de oameni, eu cred ca la momentul actual cetatenii stiu ce înseamna de fapt integrarea României în structuri. Sigur ca informarea trebuie continuata, poate nu asa cu întrebări de genul: Spuneti-ne o cifra, doamna Puwak pentru costul integrării? Aceasta este o formula pe care cred ca nu o poate accepta nimeni daca tratam serios aceasta problema. Putem, însa, discuta foarte mult despre avantajele integrării si despre consecintele pe care orice tara le-ar avea daca nu reuseste sa se ridice la cerintele pe care Comisia, Consiliul, alte structuri le asteapta si pe care chiar noi ni le impunem. Pâna la urma beneficiile vor fi ale noastre. Dupa cum si costurile pe care le suportam acum sunt tot ale noastre. De aceea, eu ramân încrezatoare în faptul ca, pe masura ce acest proces se va consolida în timp, aceste avantaje si beneficii chiar ale procesului de pregătire se vor resimti si în plan social.

Va multumesc mult pentru atentie.